

“Cînd oamenii te urcă în vârful piramidei sociale, trebuie să arzi tot sufletul tău pentru a rămîne acolo; nu pentru tine, că tu ești un om, trecător, dar pentru oameni, pentru idealul lor pe care tu nu trebuie să-l lași să decadă, pentru sublimul pe care trebuie să-l faci să înflorească în inima contemporanilor tăi, chiar de-ar fi să-l crești cu tot sîngele vieții tale, pe care numai o dată o ai”.

În frenezia exuberantă care se pare că a cuprins(deja!) clasa politică românească, în vederea alegerilor de anul acesta și de anul viitor, ar fi interesant de realizat un sondaj printre distinșii noștri oameni politici pentru a identifica pe autorul acestor rînduri.

Poate n-ar strica un mic exercițiu de imaginație: să încercăm a ghici, bazîndu-ne pe experiența zicerilor anterioare, cine ar putea fi creierul ce a izvodit aceste minunate gînduri.

Și dacă totuși se va dovedi din partea acestora o completă necunoaștere a chestiunii, n-ar trebui să ne supărăm prea tare; sînt aproape convins că același rezultat l-am obține dacă am efectua o astfel de cercetare în rîndul universitarilor, alții decît cei specializați în opera lui Vasile Pîrvan(căci acesta este autorul acestor pătrunzătoare și atipice cugetări).

Așa gîndea și scria, în anul 1920, în volumul *Idei și forme istorice*, un mare om de știință despre mecanismul recunoașterii sociale și despre rațiunea de a fi a unui om aflat în capul trebilor.

E oare cu putință să fi existe azi o persoană publică, un om politic ce gîndește în termenii aceștia? E cu putință ca țara aceasta să merite și alte persoane decît acelea care se închină zeului euro și pentru care morala și regulile sale există doar pentru a fi invocate în dezbateri fără miză?

Și mai presus de orice, merităm, noi românii, conducători mai buni?

Se vorbește de cîțiva ani buni despre reforma clasei politice, despre puzderia de oameni cu bune intenții care de-abia așteaptă să pună umărul la urnirea căruței naționale din glodul în care adăstăm de vreo 20 de ani.

Sigur că o atare reformă ar fi minunată dacă nu ar fi de-a dreptul utopică.

Din păcate, în chestiunea aceasta, nu putem pretinde a fi mai mult decît sîntem deja. Clasa politică este imaginea aproape fidelă a însăși societății care a creat-o și nu putem aștepta schimbarea efectelor fără a interveni asupra cauzelor.

Cu siguranță există multe persoane care “și-ar arde tot sufletul lor” pentru a rămîne la vârful ierarhiei, dar nu pentru acei al căror ideal nu trebuie lăsat să decadă. Din nefericire sînt tot mai puțini aceia care își conștientizează condiția efemeră și care încearcă, onest, să își îndeplinească menirea într-o societate care îi valorizează din ce în ce mai puțin.

Într-o perioadă în care piramida valorilor pare nu doar cu susul în jos, ci hăcuită de-a dreptul prin îndepărtarea valorilor care constituie temelia unei conviețuiri cinstite în societate, probabil că vorbele de mai sus par a fi scoase dintr-un scris ros de molii, uitat vreme de decenii în bătaia ploilor, ca o gioarsă pe care o dăm lesne uitării.

Mă întreb dacă cuvintele acestea produc vreo rezonanță cutiei craniene a domnilor care cu cinstită umilință ne conduc; ori se înfioară la alăturarea unor cuvinte precum ideal, sublim, trecător.

Răspunsul mi-l dau singur, după frustranta lectură a presei: aflu astfel că România este o țară cu un parlament pentru care legea este un lucru “de dînșii inventat” dar și mai abitir de dînșii încălcat. Îmi dau seama că România e o țară în care cuvinte precum lege, ordine, justiție, separația puterilor în stat sînt doar vorbe golite de conținut.

După ce parlamentarii dau verdicte privind probatoriul dintr-un dosar penal mă aștept ca următoarea amendă pentru viteză a lui Dorel să treacă și ea prin procedura aprobării parlamentare.

Știu că visez, dar mi-aș dori ca la candidatura pentru orice funcție publică dar și mai apoi, după investire, periodic, doritorii să fie puși să copieze, frumos, pe curat, de 1000 de ori, frazele de mai sus. Cine știe, poate într-un final va rămîne măcar un neuron marcat de înțelesul minunat al acestora.